

En Sterling Airways cateringkasse fotograferet i Håndværkerbyen 6. Disse mange, mange kasser, vi producerede, fik deres helt egen historie, som jeg fortæller i teksten. Desuden gav de stødet til, at vi slog os ned i Håndværkerbyen.

Glimt fra en lidt speciel arbejdsperiode

Få måneder efter starten i Greve var min far ansat hos os i 4 måneder. Hyggeligt var det, når han kom over i frokostpausen og legede med Jens. Jens og morfar hyggede sig ganske gevaldigt. Mens min far arbejdede der, havde vi en kæmpeordre på tidligere omtalte cateringkasser til Sterling Airways. Ordren blev større og større, og vi blev presset tidsmæssigt, så alle sejl (hænder) blev sat til for at overholde leveringstiderne og dermed få de nødvendige penge i kassen. Min far deltog – og i 14 dage var vores seng ikke redt – enten sov jeg eller Stig eller min far i den – altså nogle få timer mellem arbejdet. Døgnet rundt blev der arbejdet. Det var knald eller fald økonomisk, og alle ansatte deltog ihærdigt. Også min praktiske mor kom og gav et nap med. Nogen fik anbragt en madras i frokoststuen, som blev brugt til en lille lur, når trætheden blev for stor. Jeg var den, der sørgede for mad, passede barn og også arbejdede lidt med i fabrikken, når Jens sov. Det var en meget hård tid men også sjov, i hvert fald set i bakspejlet. Da det første hold cateringkasser var afleveret – til tiden – holdt de fest derovre i frokoststuen, så da jeg næste morgen kom derover, lå der hele 2 mand på madrassen og sov snorkende rusen ud. Herligt syn. Det var velfortjent efter alt sliddet.

(Uddrag fra Kirsten Knudsens erindringsbog: Glimt fra livet som iværksætterfamilie i Greve, side 16-18)

Lidt forskellige erindringer fra omkring 1970 – 71

De første år i Håndværkerbyen levede vi i bedste forstand i en god gammeldags selvstændig livsform, hvor arbejde og fritid stort set flød sammen, så dengang var det helt fint for os, at Greve Kommune (Greve-Kildebrønde må den have heddet) havde udlagt området til både arbejde og beboelse. Efterhånden som mulighederne og Stigs enorme skaberkraft og trang til at skabe arbejdspladser fik virksomheden til at vokse og vokse, blev det noget mere problematisk, især for mig.

...

I efteråret 1970 deltes familien Schmidt i nr. 4 og vi om at få banket et raftehegn op mellem vores grunde. Så slap jeg da for at skulle passe på de biler, der kørte ind til glarmesteren. Et lille læhegn havde vi tidligere fået op ved terrassen, og nu fik vi lukket til vejen med et trådhegn. Pyh, nu kunne jeg ånde lettet op. Vi havde bogstaveligt talt været omgivet af biler på 4 sider, biler til naboen, de drønende biler på vejen, biler i vores egen indkørsel og på vores egen gårdsplads.

...

Ved grundejerforeningens hjælp fik vi på et tidspunkt sat et skilt op ved indkørslen til Håndværkerbyen, et skilt med advarsel p.g.a. legende børn. Det syntes vi var nødvendigt, da det jo ikke var indlysende for folk udefra, at der rent faktisk boede børn i dette kvarter. Dengang var der endnu ikke åbent fra Håndværkerbyen og ud til Lillevangsvej, så størstedelen af trafikken passerede forbi os, så skiltet havde absolut sin berettigelse. Men vi fik snart besked fra højeste sted om at fjerne dette skilt. Det der med legende børn kunne man ikke have i et industrikvarter.

...

Selv om vi nu i familien var fysisk tæt på hinanden, kunne jeg godt indimellem køre træet i, at Stig lagde næsten al sin energi i virksomheden, så det var begrænset, hvad der blev til privatlivet. Da jeg engang hældte lidt vand ud af ørene om det til min far, sagde han, at det jo var for drengens og min skyld, Stig arbejdede så meget. Det var nu min fars erfaring, at det var for at forsørge sin familie, at en mand arbejdede så voldsomt meget. Men Stig fortalte min far, at det var det altså ikke. „Ja, så forstår jeg det ikke“, sagde min far stille. – Nej, det var også svært at forstå. Men det var en indre drift til at skabe, der drev ham. Et held var det så, at det med tiden kom til at kaste tilstrækkeligt af sig til, at det var en økonomisk fordel på hjemmefronten.

...

Jens med naboens Karen på vores gårdsplads efteråret 1969 mens der stadig var helt åbent over til glarmesterens bygning.

(Uddrag fra Kirsten Knudsens erindringsbog: Glimt fra livet som iværksætterfamilie i Greve, side 22-24).

På slutningen af vinteren 1973 var medarbejderstaben vokset til ca. 30 mennesker, fordelt mellem nr. 6 og nr. 10. Sikke en vækst. Fra 4 ansatte i marts 1969 til 30 knap 4 år efter. Det kunne være svært at følge med. Værre var det dog, at jeg i løbet af vinteren var begyndt lovlig tit at føle, at jeg boede i et hjørne af fabrikken.

Jeg havde det helt ok med mit 3 dages arbejde på kontoret. Men fritiden, eller den såkaldte fritid? Der var altid en masse renderi forbi vores vinduer, fordi folk gik fra den ene bygning til den anden. Mange chauffører i lastbilerne ringede på i vores hus, fordi det ikke lige var indlysende, hvor de ellers skulle henvende sig. I det hele taget var der en evig trafik af både mennesker og biler omkring os. Nu kunne man jo tro, at der dog var fred og ro efter fyraften. Men nej. Der var ustandselig nogen, der arbejdede over, og Stig arbejdede ufatteligt meget. Også om lørdagen blev der arbejdet, såvel af Stig som af andre. Når Stig endelig havde fri, kunne man være sikker på, at der kom forstyrrelser, fordi nogen ringede på og spurgte om dit eller dat, og så skulle han måske lige derover o.s.v, o.s.v. Så det med privatliv var det så som så med.

(Uddrag fra Kirsten Knudsens erindringsbog: Glimt fra livet som iværksætterfamilie i Greve, side 47-48).